

COO
BOO

DVŮR
MRAZU
A HVEZD

SARAH J. MAASOVÁ

Dvůr mrazu a hvězd

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maasová

Dvůr mrazu a hvězd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

SARAH J. MAASOVÁ

DVŮR
MRAZU
A
HVĚZD

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

© 2018 by Sarah J. Maas

This translation of *A Court of Mist and Fury* is published by Albatros Media a. s. by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Translation © Ivana Svobodová, 2018

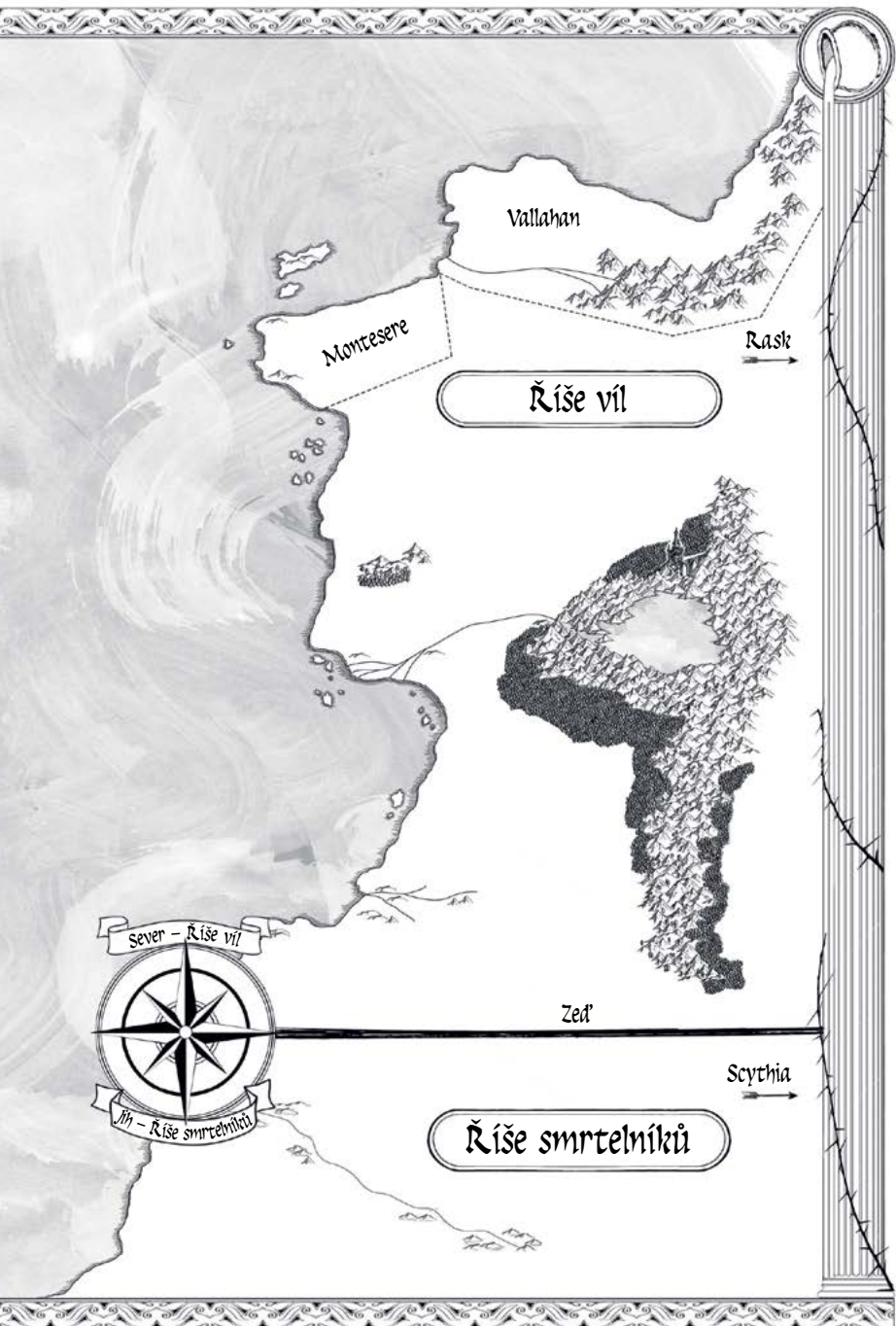
ISBN tištěné verze 978-80-7544-642-8

ISBN e-knihy 978-80-7544-693-0 (1. zveřejnění, 2018)

Čtenářům, kteří s přáním hledí ke hvězdám.

Prythian

1

Feyre

Před hodinou začal Velaris bičovat severák, který přinesl první letošní sních.

Minulý týden půda konečně ztvrdla mrazem, a než jsem hladově dojedla topinku a slaninu k snídani a zapila to pořádným hrnkem čaje, světlé dláždění venku pokrýval jemný bílý poprašek.

Neměla jsem ponětí, kde by mohl být Rhys. Když jsem se probudila, nebyl v posteli a matrace na jeho straně už stihla vychladnout. Nebylo na tom nic neobvyklého, protože jsme poslední dobou měli plno vyčerpávající práce.

Teď jsem seděla u dlouhého jídelního stolu z třešňového dřeva v domě ve městě a mračila se na sních vířící za okny se skly zasazenými v olověných mřížkách.

Kdysi jsem se těch prvních vloček obávala a žila jsem ve strachu z dlouhých krutých zim.

Přesto mě právě taková dlouhá krutá zima před necelými dvěma roky přivedla do hloubi lesa. Dlouhá krutá zima mě dohnala k tomu, abych v zoufalství zabila vlka a nakonec nasměrovala své kroky sem – k tomuhle životu, tomuhle štěstí.

Sních padal v hustých chomáčích na suchou trávu na malém prostranství před domem a pokrýval bodce a oblouky ozdobného plotu.

Hluboko v mé duši se s každou poletující vločkou čím dál víc probouzela jiskřící chladná moc. Byla jsem sice vladařkou Nočního dvora, ale také jsem byla obdařená kouzly všech dvorů. Zdálo se, že si se mnou Zima chce pohrávat.

Nakonec jsem se probrala dost na to, abych ze sebe dokázala vysoukat smysluplné věty, a tak jsem spustila pevný černý štít, který chránil mou mysl, a vyslala jsem po duchovním mostě mezi mnou a Rhysem myšlenku: *Kam jsi odletěl tak brzo?*

Má otázka se rozplynula ve tmě. To byl jasný znak toho, že Rhys nebyl poblíž Velarisu. Nejspíš pobýval mimo hranice Nočního dvora. To taky nebylo nic neobvyklého. V uplynulých měsících navštěvoval naše spojence, aby utužil vztahy, rozvíjel obchod a udržoval si přehled o tom, jaké mají záměry potom, co válka skončila. Kdykoli mi to práce dovolila, vydávala jsem se za nimi spolu s ním.

Vzala jsem talíř, dopila čaj až do dna a potichu jsem se vydala do kuchyně. Hrátky s ledem a sněhem mohly počkat.

Nuala už u stolu chystala oběd a po jejím dvojčeti Cerridwen nebylo nikde ani vidu. Když mi Nuala chtěla vzít nádobí, zavrtila jsem hlavou. „Já to umyju,“ řekla jsem jí namísto pozdravu.

Poloviční přízrak měl plné ruce práce s přípravou masového koláče. Vděčně se na mě usmála a přenechala mi nádobí. Byla to málomluvná žena, ačkoli ani ona, ani její dvojče by se nedaly označit za plaché. Rozhodně ne, když pracovaly jako zvědové pro Rhyse i Azriela.

„Pořád padá sníh,“ poznamenala jsem dost zbytečně, když jsem vyhlédla oknem do zahrady za domem, zatímco jsem oplachovala talíř, vidličku a hrnek. Elain už připravila zahradu na zimu a zabalila citlivější keře a záhony pytlouinou. „Říkám si, jestli vůbec přestane.“

Nuala na koláč položila ozdobnou mřížku z těsta a začala palcem a ukazováčkem spojovat kraje. Její stínové prsty si s tím rychle a hladce poradily. „Bude příjemné zažít bílý slunovrat,“ odpověděla melodickým, a přesto tlumeným hlasem plným šepotů a stínů. „Občas bývá zima dost mírná.“

Jistě, zimní slunovrat. Už za týden. Být vladařkou pro mě byla stále nová role, takže jsem netušila, jakou oficiální úlohu přitom budu sehrávat. Jestli pověříme velekněžku, aby provedla nějaký nechutný obřad, jako to loni udělala Ianthe...

Loni. Bohové, už uplynul skoro rok od toho, co se mi Rhys připomenul ohledně naší dohody. Zoufale toužil dostat mě z je-dovatého vlivu Jarního dvora, aby mě zachránil před beznadějí. Kdyby dorazil třeba jen o chvíli později, jen Matka ví, co by se stalo. Kde bych teď byla.

Sníh tančil a vál zahradou a zachytával se na hnědé tkanině pytloviny pokrývající keře.

Můj druh, který mě tak snažně a nesobecky podporoval, bez naděje, že bychom někdy mohli být spolu.

Oba jsme za tu lásku bojovali. Krváceli jsme pro ni. Rhys v jejím jménu zemřel.

Stále jsem ten okamžik měla před očima, ať už jsem snila, nebo se ocitla na pokraji spánku. To, jak vypadala jeho tvář. Jak se mu nehýbala hrud'. Jak se pouto mezi námi rozervalo na cáry. Pořád jsem to cítila. To prázdno v hrudi, kde jsem předtím vní-mala naše pouto. Kde býval *on*. Dokonce i teď, když mezi námi proudilo jako noční řeka protkнутá hvězdami, ozvuk toho, že zmizelo, zůstával. Vytrhával mě ze spánku. Vytrhával mě z ho-voru, od malování, od jídla.

Rhys moc dobře věděl, proč ho některé noci objímám pev-něji. Proč ho někdy v jasném čistém slunečním světle náhle po-padnu za ruku. Věděl to, protože já věděla, proč se mu v očích sem tam objeví nepřítomný výraz. Proč občas jen nevěřičně hle-dí na nás na všechny, jako by tomu, co vidí, nemohl pořádně uvěřit, a mne si hrudník, jako kdyby tím chtěl zahnat jakousi bolest.

Oběma nám pomohla práce. Zaměstnala nás a přiměla nás soustředit se. Někdy mě děsily poklidné nečinné dny, kdy mě konečně dostihly všechny ty myšlenky, co mě dusily. Kdy jsem nevnímala nic než sebe sama a svou mysl a vzpomínku na to, jak Rhysand ležel mrtvý na kamenité půdě, jak král Hybernu zlomil vaz mému otci a jak jeho magie smetla Illyrijce z oblohy a na zem padal už jen popel.

Možná že jednoho dne už ani práce nepostačí jako hradba proti přívalu podobných vzpomínek.

Naštěstí nám v dohledné době hned tak neubude. Jedním z mnoha kolosálních úkolů byla obnova Velarisu po hybernských útocích a čekaly nás i další povinnosti jak ve Velarisu, tak mimo něj: v Illyrijských horách, ve Vytesaném městě, na rozlehlém území Nočního dvora. A pak tu byly ostatní prythianské dvory. A nový svět, který se rodil za jejich hranicemi.

Prozatím se však musím věnovat zimnímu slunovratu, nejdelší noci roku. Otočila jsem se od okna k Nuale, která dál spojovala kraje koláče. „Tady je to taky důležitý svátek, že?“ zeptala jsem se jen tak mimochodem. „Nejen na Zimním a Denním dvoře.“ A na Jarním.

„To ano,“ odvětila Nuala a sklonila se nad stolem, aby si koláč důkladně prohlédla. Byla nejen zkušenou vyzvědačkou, kterou osobně vycvičil Azriel, ale i vynikající kuchařkou. „Zbožňujeme jeho oslavy. Mají intimní, srdečnou a vlídnou atmosféru a nesou se ve znamení dárků, hudby a jídla. Někdy pořádáme hostiny pod hvězdnou oblohou...“ Právý opak velkolepých, nabubřelých oslav trvajících celé dny, které jsem musela přetrpět vloni. Jenže... dárky.

Musela jsem pro všechny koupit dárky. Ne, nemusela, ale *chtěla* jsem.

Protože všichni moji přátelé, kteří se stali součástí mé rodiny, taky bojovali, krváceli a málem zahynuli.

Zahnala jsem vzpomínku, která se mi prohnala hlavou: Nesta sklánějící se nad raněným Cassianem. Oba byli připraveni zemřít spolu rukou krále Hybernu. Za nimi leželo tělo mého otce.

Protáhla jsem si krk. Nějaká oslava by nám prospěla. Jenom výjimečně jsme se všichni setkali na víc než hodinu nebo dvě.

Nuala pokračovala: „Je to také čas odpočinku a rozjímání o temnotě – o tom, jak umožňuje světlu zářit.“

„Pořádá se přitom nějaký obřad?“

Poloviční přízrak pokrčil rameny. „Ano, ale nikdo z nás se ho neúčastní. Je určený spíš těm, kdo chtějí vzdát hold znovuzrození světla, obvykle tím, že sedí po celou noc v naprosté tmě.“ Na rtech jí zahrál nenápadný potměšilý úsměv. „Pro mou

sestru a pro mě to není nic, co bychom si nemohly nechat ujít. Ani pro vladaře.“

Přikývla jsem a snažila se nedávat příliš najevo, jak se mi ulevilo, že mě nikdo na hodiny nezatáhne do chrámu.

Nechala jsem nádobí uschnout na dřevěném stojánku vedle dřezu, popřála jsem Nuale hodně štěstí s obědem a zamířila jsem nahoru, abych se převlékla. Cerridwen pro mě přichystala oblečení, ale stále po ní nebylo nikde ani vidu, ani slechu, když jsem si oblékala tlustý tmavě šedý svetr, přiléhavé černé kalhoty a boty lemované vlnou a zaplétala si vlasy do volného copu.

Před rokem by mě nacpali do nadýchaných šatů, ověsili mě šperky a přinutili mě producírovat se před nadutými dvořany, kteří by na mě zírali jako na chovnou klisnu.

Zato tady... Usmála jsem se na stříbrný kroužek se safíry na své levé ruce. Na prsten, který jsem si vydobyla od Lesní tkadleny.

Můj úsměv povadl.

V duchu jsem viděla i ji. Viděla jsem Strygu, jak stojí před hyberským králem pokrytá krví svých obětí. Potom král uchopil její hlavu do dlaní, zlomil jí vaz a hodil ji svým zrudám.

Zatnula jsem ruce v pěst, nadechovala jsem se nosem a vydechovala pusou, dokud podivná lehkost v mých rukou a nohou nepominula a stěny pokoje se na mě nepřestaly tlačit.

Znovu jsem se dokázala soustředit na sbírku osobních věcí v Rhysově ložnici – naší ložnici. Rozhodně to nebyla malá místnost, ale poslední dobou mi připadala jaksi stísněná. Stůl z palisandrového dřeva u zdi byl plný listin a knih, které se týkaly záležitostí nás obou. Pro své šperky a oblečení jsem teď musela využívat kromě tohoto pokoje i svou starou ložnici. A pak tu byly zbraně.

Dýky a meče, toulce a luky. Poškrábala jsem se na hlavě při pohledu na těžký, brutálně vyhlížející palcát, který se Rhysovi podařilo nějak pohodit vedle stolu, aniž bych si toho všimla.

Radši jsem ani nechtěla vědět, proč ho sem přinesl, ovšem nepochybovala jsem o tom, že v tom měl prsty Cassian.

Samozřejmě jsme mohli všechno uložit do záhybů mezi světy, ale... Zamračila jsem se na svůj výřad illyrijských zbraní opřených o vysokou skříň.

Pokud napadne tolik sněhu, že se nám nebude chtít ven z domu, třeba bychom mohli ten den využít k tomu, abychom všechno urovnali a našli pro tyhle věci místo, obzvlášť pro ten palcát.

Byla by to docela výzva, protože Elain pořád bydlela v ložnici kousek od naší. Nesta si našla dům na druhé straně města, raději jsem o tom moc nepřemýšlela. Alespoň Lucien se usadil v elegantním bytě u řeky den potom, co se vrátil z bitvy a z Jarního dvora.

Nevyptávala jsem se ho na tu návštěvu ani na Tamlina.

A ani on mi nijak nevysvětlil, jak přišel k podlitině pod okem a roztrženému rtu. Jen se Rhyse a mě zeptal, jestli nevíme o nějakém místě ve Velarisu, kde by mohl žít, protože už nás nechtl obtěžovat tím, že bude zůstat v našem domě, a současně nechtěl žít daleko od ostatních víl v Domě větru.

O Elain ani svému vztahu k ní se slovem nezmínil a ona po něm nežádala, aby tu dál bydlel ani aby se odstěhoval. Jestli v ní modřiny v jeho obličejí vyvolaly nějaké pocity, nedala to nijak najevo.

Lucien však zůstal ve městě a dokázal si najít způsoby, jak se zaměstnat. Často mizel na celé dny nebo týdny.

Ovšem i když se Lucien a Nesta usadili ve svých vlastních bytech, náš dům byl v posledních dnech přece jen poněkud malý. O to víc, když u nás přenocovali Mor, Cassian a Azriel. Na druhou stranu byl Dům větru příliš velký, formální a vzdálený od města. Bylo příjemné strávit v něm noc nebo dvě, jenomže... já milovala tenhle dům.

Byl to můj domov. První místo, které bych tak mohla skutečně nazvat.

Bylo by hezké oslavit tu slunovrat. Se všemi. Ať si přitom dům praská ve švech.

Zamračila jsem se na hromadu listin, které jsem měla za úkol projít: dopisy z ostatních dvorů, od kněžek, které dychtily

po postech, a lidských i vílích království. Už týdný jsem jejich čtení odkládala, až jsem si konečně vyhradila dnešní ráno na to, abych je prošla.

Vladařka Nočního dvora, Ochránkyně Duhy a... Stolu.

Pobaveně jsem si odfrkla a přehodila si cop přes rameno. Třeba bych mohla dát sama sobě dárek k slunovratu v podobě osobního písaře. Někoho, kdo by mohl listy číst a odpovídat na ně, kdo by je roztřídil na důležité a na ty, které mohou počkat, abych měla trochu víc času pro sebe i *Rhys*...

Mohla bych si projít rozpočet dvora, kterému Rhys nikdy nevěnoval velkou pozornost, a zjistit, jakou částku bych k tomuhle účelu mohla použít. Pro něj a pro mě.

Věděla jsem, že naše truhlice jsou nadité poklady a že by se tím náš majetek nijak neztenčil, ale ta práce mi nevadila. Napopak, milovala jsem ji. Tenhle kraj a jeho lid byli v mém srdci stejně jako můj druh. Do včerejška jsem trávila celé dny tím, že jsem jim pomáhala. Dokud mi zdvořile, laskavě neřekli, ať *jdou domů a užijou si svátek*.

Po válce obyvatelé Velarisu sebrali všechny síly k tomu, aby město opravili a pomohli druhým. Ještě než jsem vůbec přišla s nápadem, *jak* jim pomoci, ve městě vznikly nejrůznější spolky pro jeho obnovu, a tak jsem některým nabídla pomoc a zapojila se do úkolů jako hledání domova pro víly, které při vpádu nepřátel přišly o střechu nad hlavou, navštěvování rodin postižených válkou, pomáhání všem, kdo neměli kam jít nebo postrádali vybavení na zimu, tím, že jsme jim rozdávali nové kabáty a zásoby.

To všechno bylo nezbytné a všechno to byla dobrá, uspokojivá práce. A přesto... bylo toho daleko víc. Mohla jsem toho udělat *daleko víc*, abych jim pomohla. Osobně. Jen jsem ještě nepřišla na to jak.

Ukázalo se, že nejsem jediná, kdo touží pomáhat těm, kteří toho tolik ztratili. S blížícím se svátkem se objevila nová vlna dobrovolníků, kteří naplnili zasedací síň poblíž Paláce nití a šperků, kde sídlila řada spolků. *Bez tvé pomoci bychom se neobešli,*

paní, řekla mi včera představená jednoho z nich. Byla jsi tu téměř každý den a div jsi nepadla vyčerpáním. Dopřej si týden odpočinku. Zasloužila sis to. Oslav svátek se svým druhem.

Snažila jsem se něco namítat a trvala jsem na tom, že je potřeba rozdat další kabáty a dřevo na topení, ale víla jen ukázala na síň kolem plnou dobrovolníků. Byla tam doslova hlava na hlavě. *Máme tolik pomocníků, že pomalu nevíme, co s nimi.*

Když jsem se pokusila přijít s další námitkou, vyvedla mě ven ze dveří a rázně je za mnou zavřela.

Nic víc mi naznačovat nemusela. Stejně jsem dopadla u všech spolků, kde jsem se včera odpoledne zastavila. *Jdi domů a užij si svátek.*

A to jsem taky udělala. Tedy aspoň tu první část. Pokud ale šlo o *užívání*...

Konečně ke mně prostřednictvím pouta doputovala Rhysova odpověď na mou předchozí otázku. Přinesla ji ohlušující temná jiskřivá síla. *Jsem u Devlona v táboře.*

To ti tak dlouho trvalo, než jsi mi odpověděl? Illyrijské hory byly daleko, ale nemělo by mu zabrat tolik času, než mi pošle vzkaz.

Smyslně se zasmál. *Cassian měl rozbořčenou tirádu. Ted' se konečně odmlčel.*

Můj ubohý illyrijský chlapečku. Všichni tě trápíme, vid'?

Dolehla ke mně vlna Rhysova pobavení, která mě rukama zastřenýma nocí pohladila v nejskrytějším zákoutí mé duše. Pak se ovšem zarazila a zmizela stejně rychle, jako se objevila. *Cassian se dal do křížku s Devlonem. Ozvu se ti později.* Něžně polaskal mé smysly a byl ten tam.

Brzo mi poví všechny podrobnosti, ale prozatím...

Usmála jsem se na sních tančící za okny.

2

Rhysand

Bylo sotva devět ráno a Cassian už byl vytočený.

Tlumené zimní slunce se marně snažilo protknout oblaka obklopující Illyrijské hory a mezi šedými vrcholky burácel vítr. Rušné ležení pokrývalo několik palců sněhu, který byl předzvěstí toho, jak bude brzy vypadat Velaris.

Sněžilo, už když jsem opouštěl domov. Než se vrátím, třeba už bude město schoulené pod bílou příkryvkou. Když jsem s Feyre před chvílí mluvil prostřednictvím duchovního pouta, neměl jsem příležitost jí to navrhnout, ale snad by se se mnou šla projít zasněženými ulicemi. Mohl bych jí ukázat, jak se Město hvězdného svitu třpytí pod čerstvě napadaným sněhem.

V táboře Větrný přístav, který se nacházel v širokém průmysku mezi vysokými horami a byl plný činorodé práce, se zdálo, že má družka a město jsou na druhém konci světa. Ani silný vítr, jenž se hnal mezi vrcholky a téměř jako by se vysmíval jménu zdejšího ležení, když vytvářel sněhové víry, neodradil Illyrijce od jejich každodenních povinností.

Válečníci si měřili síly na několika cvičišťích, za nimiž se nacházel prudký sráz nad malým údolím. Ti, kdo právě necvičili, drželi hlídku. Muži, kteří na post bojovníků nedosáhli, se věnovali různým řemeslům, ať už byli obchodníci, kováři nebo ševci. A ženy čekala nekonečná dřina.

Ony to tak ale nevnímaly. Žádná z nich. Přestože práce, která od nich byla vyžadována, ať už byly staré, nebo mladé, zůstávala stejná: vaření, uklízení, výchova dětí, výroba oděvů, praní...

Byly to úctyhodné úkoly a ony měly důvod být hrdé na svou dobrou práci. Ovšem ne pokud se od každé z nich *očekávalo*, že ji budou vykonávat. A kdyby se těmto činnostem vyhýbaly, jedna z pultuctu dohlížitelek nebo některý z mužů, kteří rozhodovali o jejich životě, by je potrestali.

Takto to u lidu mé matky chodilo od doby, kdy jsem toto místo poznal. Před měsíci se během války svět znovuzrodil, zeď byla rozmetána na kusy, a přitom se některé věci vůbec nezměnily. Obzvláště tady, kde ke změnám docházelo ještě pomaleji než k roztávání ledovců roztroušených mezi horami. Proti tradicím starým tisíce let se většinou nikdo nebouřil.

Až doteď. Dokud jsme nepřišli my.

Odvrátil jsem oči od ruchu v táboře za okrajem křídou načrtnutých kruhových cvičišť, za nimiž jsme stáli, a nasadil jsem neutrální výraz při pohledu na Cassiana, jenž se dohadoval s Devlonem.

„Dívky mají plno práce s přípravou oslav slunovratu,“ říkal právě velitel ležení s rukama založenýma na hrudi. „Naše ženy potřebují veškerou jejich pomoc, pokud má být všechno včas přichystáno. Mohou se cvičit příští týden.“

Už jsem přestal počítat, kolik variací tohoto rozhovoru jsme zažili během desetiletí, kdy Cassian na Devlona v této záležitosti tlačil.

Vítr cuchal Cassianovi vlasy, ale na jeho tváři zůstával neoblomný výraz, když válečníkovi, který nás kdysi s nevolí cvičil, sdělil: „Dívky mohou svým matkám pomáhat *po* konci výcviku. Zkrátíme ho na dvě hodiny. Zbytek dne jim postačí k tomu, aby vypomohly s přípravami.“

Devlon zalétl oříškovými očima k místu, kde jsem vyčkával. „To je rozkaz?“

Oplácel jsem mu pohled a navzdory své koruně a moci odolával pocitu, že jsem znovu roztřesený chlapec, kterým jsem byl před pěti sty lety v ten první den, kdy se nade mnou Devlon tyčil a bez velkých cavyků mě strčil na cvičiště. „Pokud Cassian říká, že to je rozkaz, pak tomu tak je.“

Během let, kdy jsme s Devlonem a Illyrijci vedli tento boj stále dokola, mě několikrát napadlo, že bych mu mohl jednoduše proniknout do mysli, do myslí jich všech, a přinutit je k souhlasu. Byly však jisté hranice, které jsem nemohl a nechtěl překročit. Krom toho, Cassian by mi to nikdy neodpustil.

„Jednu hodinu,“ zabručel Devlon a od úst se mu vznesla pára.

„Dvě hodiny,“ oponoval mu Cassian a lehce roztáhl křídla. Stál si pevně za svým a já dnes ráno dorazil na jeho žádost, abych ho podpořil.

Muselo to být zlé, když mě sem můj bratr nechal zavolat. Opravdu zatraceně zlé. Možná by tu měl někdo držet neustále dozor, aby Illyrijcům připomněl, že jejich rozhodnutí bude mít důsledky.

Jenže válka se podepsala na nás všech a vzhledem k tomu, že jsme museli napravovat škody, lidská území se čím dál víc dostávala do kontaktu s našimi a ostatní království víl pohlížela na nový svět zbavený zdi a zvažovala, jaké podlosti by jim mohly projít... Nemohli jsme si dovolit sem někoho dosadit, aspoň zatím ne. Snad v létě, jestli se atmosféra dostatečně uklidní.

Devlonovi poskoci postávali na nejbližším cvičišti a měřili si Cassiana a mě tak, jako to dělali po celý náš život. Při obřadu krve před stovkami let jsme jich pobili dost na to, aby si drželi odstup, jenomže... V létě pro nás Illyrijci krváceli a bojovali. Utrpěli největší ztráty, když čelili nejbrutálnějšímu útoku Hybernu a Kotlíku.

To, že válečníci přežili, bylo důkazem jejich schopností a Cassianova vedení, avšak tady v odloučení a nečinnosti se vědomí jejich ztrát začínalo měnit v cosi ohavného a nebezpečného.

Nikdo z nás nezapomněl na to, že když Prythian ovládla Amarantha, některé skupiny bojovníků se před ní se škodolibým potěšením sklonily, a já věděl, že žádný z Illyrijců nezapomněl na to, že jsme prvních pár měsíců po jejím pádu tyto povstalecké tlupy lovili. A zneškodňovali je.

Ano, bylo nezbytné, aby tu někdo zůstal. Ale vyřešíme to později.

Devlon zkrřížil svalnaté ruce na hrudi. „Chlapci si po tom všem, co zažili, zaslouží hezký slunovrat. Nechte děvčata, ať ho pro ně připraví.“

Ten parchant moc dobře věděl, s jakými zbraněmi se může vytasit, ať šlo o skutečná ostří, nebo o slova.

„Každé ráno stráví na cvičišti dvě hodiny,“ prohlásil Cassian tím strohým tónem, při němž mi bylo jasné, že bych ho neměl pokoušet ani já, pokud jsem nestál o nelítostnou bitku. Cassian před Devlonem neodvrátil zrak. „*Chlapci* mohou pomoci s výzdobou, úklidem a vařením. Ruce mají v pořádku.“

„Někteří ano,“ odpověděl Devlon. „Někteří se vrátili domů bez nich.“

Jeho výtka Cassiana hluboce zasáhla. Spíš jsem vycítil, než uviděl.

Taková byla cena zato, že velel mým vojskům. Každé zranění, smrt a jizvu vnímal jako osobní selhání. A to, že byl těm válečníkům nablízku, viděl chybějící končetiny a kruté rány, které se teprve hojily nebo se neměly nikdy zhojit...

„Budou se cvičit devadesát minut,“ prohlásil jsem, ztlumil jsem temnou moc, která mi začala vřít v žilách a hledala cestu ven do světa, a zastrčil jsem prochládlé ruce do kapes. Cassian moudře předstíral pobouření a široce rozepjal křídla. Devlon chtěl něco dodat, ale já ho utnul, než stihl vyhrknout něco opravdu hloupého. „Hodinu a půl každé ráno, pak se vrátí ke své práci doma a muži jim budou pomáhat, kdykoli to půjde.“ Krátce jsem se ohlédl ke stanům, které zde natrvalo postavili, a k domkům z kamene a dřeva v širokém průsmyku a na vrcholcích porostlých stromy za námi. „Nezapomínej, Devlone, že velká řada žen také utrpěla ztráty. Možná nepřišly o ruku, ale jejich manželé, synové a bratři se vydali do války. S přípravami na oslavu budou pomáhat všichni a všichni se také budou cvičit.“

Kývl jsem na Cassiana a naznačil mu, aby mě následoval do domu na druhém konci ležení, kde jsme měli přechodnou

základnu pro naše operace. Nebylo tam místa, kde bych se nepomiloval s Feyre. Mým nejoblíbenějším byl kuchyňský stůl. V těch divokých prvních dnech potom, co jsme se stali druhem a družkou, jsem v její blízkosti téměř nedokázal vydržet, aniž bych byl hluboko v ní.

Ty dny mi připadaly tak dávné, tak vzdálené, jako by se odehrály v předchozím životě.

Potřeboval jsem aspoň chvíli volna.

Sníh a led nám křupaly pod podrážkami, když jsme zamířili k nevelkému patrovému kamennému domu u kraje lesa.

Nechtěl jsem volný den věnovat odpočinku ani cestám. Toužil jsem jen strávit pár hodin ve stejné posteli jako má družka.

Dopřát si víc než jen krátkou chvíli spánku a ztratit hlavu ve Feyrině náruči. Poslední dobou to bylo buď to první, nebo to druhé, což bylo naprosto nepřijatelné a já z toho div nepřišel o rozum.

Minulý týden jsem byl zavalený úkoly a zoufale jsem toužil, abych se jí mohl dotýkat a ochutnávat ji, že jsem si ji vzal, když jsme slétali z Domu větru do města. Byli jsme vysoko nad Velarisem a mohl by nás kdokoli vidět, kdybych nás nezahalil utajovacím kouzlem. Vyžadovalo to pozornost a obratnost a já to plánoval už měsíce a chtěl jsem, aby to pro nás byl velký okamžik, ale když jsme se ocitli sami na nebi a ona se ke mně tiskla, stačil mi jediný pohled do jejích modrošedých očí a začal jsem jí rozvazovat kalhoty.

Okamžik nato jsem do ní pronikl a div jsme se kvůli mé bezhlavosti nezřítily někomu na střechu. Choval jsem se jako illyrijské nedochůdce, ale Feyre se jenom smála.

Při hrdelním tónu jejího smíchu jsem vyvrcholil.

Nebyla to moje nejzářnější chvíle a určitě provedu ještě zoufalejší věci, než přijde zimní slunovrat a s ním den odpočinku.

Potlačil jsem narůstající touhu, až z ní nezbylo nic než vzdálený ozvuk v zákoutích mé mysli, a mlčel jsem, dokud jsme s Cassianem nedošli na práh hlavního vchodu.

„Je tu něco dalšího, co bych měl vědět, když jsem tady?“

Oklepal jsem si sních z bot o rám dveří a vešel jsem do domu. Kuchyňský stůl stál přímo uprostřed vstupní místnosti. Zahnal jsem představu o tom, jak na něm tehdy Feyre spočívala.

Cassian dlouze vydechl, zavřel za sebou dveře a opřel se o ně s křídly přivinutými k tělu. „Šíří se nepokoj a hrozí, že se situace ještě zhorší, když se klany shromáždí k oslavě slunovratu.“

Zábleskem moci jsem zapálil oheň v krbu a nevelké přízemní prostory se začaly rychle zahřívát. Byl to pouhopouhý střípek magie, ale pomohl mi uvolnit napětí, které ve mně neustále narůstalo, když jsem se snažil udržet vše, čím jsem byl, veškerou svou temnou moc, pod kontrolou. Zaujal jsem místo u toho zatraceného stolu a zkrřížil jsem ruce. „Už jsme podobné sračky řešili předtím a poradíme si s nimi znovu.“

Cassian zavrtěl hlavou a po ramena dlouhé tmavé vlasy se mu zaleskly v matném světle, jež dovnitř pronikalo předními okny. „Není to stejné jako předtím. Předtím tobě, mně a Azovi zazlívali, co a kdo jsme. Jenže tentokrát jsme je poslali do bitvy. Já je tam poslal, Rhysi. A teď neprotestují jenom válečníctví omezení, ale i ženy. Jsou přesvědčení, že jsme je nahnali na jih do boje, abychom se pomstili za to, jak se k nám chovali, když jsme byli dětmi. Myslí si, že jsme jako odplatu za to postavili některé z mužů do předních linií.“

To nebylo dobré. Nebylo to vůbec dobré. „Musíme jednat opatrně. Zjistíme, odkud se ten jed bere, a zneškodníme ho – mírumilovně,“ dodal jsem, když zvedl obočí. „Tohle zabíjení nevyřešíme.“

Cassian se poškrábal na bradě. „To tedy ne.“ Nebude to stejné, jako když jsme pobíjeli násilnické hordy, které rozsévaly strach všude, kam se vydaly. Ani zdaleka.

Cassian se rozhlédl po setmělém domě a zadíval se na oheň praskající v krbu, u kterého jsme během výcviku tolikrát viděli mou matku vařit. Srdce mi sevřela dávná známá bolest. Celý tento dům, každá jeho píd, byl prodchnutý minulostí. „Hodně jich dorazí na slunovrat,“ pokračoval. „Mohu tu zůstat a dohlédnout na pořádek. Třeba bych mohl rozdat dárky dětem

a některým ženám. Věci, které potřebují, ale jsou příliš hrdí na to, aby o ně požádali.“

Byl to dobrý nápad, ovšem... „To může počkat. Chci, aby ses na slunovrat vrátil domů.“

„Nevadí mi...“

„Chci, abys ho strávil doma. Ve Velarisu,“ zdůraznil jsem, když se chystal namítnout nějaké nesmysly o oddanosti vůči Illyrijcům, v nichž dosud věřil, i po tom, co s ním celý život nakládali, jako by byl méně než poslední zrnko prachu. „Strávíme slunovrat spolu. Všichni.“

I kdybych jim k tomu měl dát přímý rozkaz jako jejich vladař.

Cassian tázavě naklonil hlavu. „Co tě žere?“

„Nic.“

Podle toho, jak se věci vyvíjely, jsem si neměl moc na co stěžovat. To, že jsem nemohl pravidelně trávit čas v posteli se svou družkou, se nedalo tak úplně označit jako naléhavý problém. Aspoň ne takový, který by měl dělat hlavu komukoli jinému než mně.

„Zdáš se mi být trochu napjatý, Rhysi.“

Samozřejmě okamžitě odhalil jádro věci.

Povzdechl jsem si a zamračil se na starý strop zčernalý od sazí. I zde jsme slavívali slunovrat. Matka měla vždycky dárky pro Azriela a Cassiana, pro kterého byl náš první společný slunovrat prvním dnem, kdy vůbec nějaký dárek dostal, ať už o slunovratu nebo kdykoli jindy. Stále jsem si vybavoval slzy, které se Cassian snažil skrýt, když své dárky otevřel, a slzy v očích mé matky, která ho přitom pozorovala. „Chtěl bych zbytek tohoto týdne přeskočit.“

„Jsi si jistý, že to s tou svou mocí nedokážeš zařídit?“

Sarkasticky jsem se na něj zadíval. Cassian se na mě jenom drze zazubil.

Nikdy jsem jim nepřestal být vděčný – svým přátelům a rodině, kteří se nedali mou mocí odradit a nedávali přede mnou najevo strach. Občas jsem je sice vyděsil k smrti, jenže to se dařilo nám všem. Cassian mě vystrašil víckrát, než jsem byl ochot-

ný připustit, a naposledy se mu to podařilo před pouhými pár měsíci.

Dvakrát. Stalo se to dvakrát během několika týdnů.

Ještě pořád jsem viděl, jak ho Azriel vleče z bitevního pole. Po nohou mu stékala krev a dopadala do bahna. Středem těla se mu táhla rána připomínající rozevřenou tlamu.

Stále jsem ho viděl tak jako tehdy Feyre – po tom, co mě vpustila do své mysli, aby mi ukázala, co přesně se událo mezi jejími sestrami a králem Hybernu. Stále jsem měl Cassiana před očima, jak leží zlomený a krvácející na zemi a prosí Nestu, ať uteče.

Nemluvil o tom. O tom, co se v tu chvíli odehrálo, ani o Nestě.

Vůbec se sestrou mé družky nemluvil.

Nesta se nám úspěšně vyhýbala od doby, co se usadila v ni-jak výstavním bytě na druhém břehu Sidry, odmítala se stýkat s kýmkoli z nás a omezila se pouze na občasné krátké návštěvy Feyre.

Musel jsem najít způsob, jak napravit i toto.

Všiml jsem si, jak to Feyre trápí. Stále jsem ji utěšoval, když se probudila znepokojená nočními můrami, v nichž se jí vracel ten den v Hybernu, kdy její sestry proti jejich vůli přetvořili ve víly. Stejně tak ji pronásledoval okamžik, kdy byl Cassian na pokraji smrti a Nesta se k němu vrhla, aby ho vlastním tělem chránila před smrtící ránou, a Elain... *Elain*... uchopila Azrielovu dýku a zabila krále Hybernu.

Promnul jsem si čelo palcem a ukazovákem. „Je to teď náročné. Všichni máme plno práce a snažíme se udržet vše v chodu.“ Az, Cassian a já jsme znovu odložili náš každoroční hon, kdy jsme na podzim strávili pět dní v chatě v horách. Opět jsme to nechali na další rok. „Přijď na slunovrat domů. Můžeme posedět a probrat plán na jaro.“

„Tomu říkám bujará oslava.“

Kterou vždy dokázal ze svátku udělat můj Dvůr snů.

Přiměl jsem se však zeptat: „Patří Devlon k možným vzbouřencům?“

Modlil jsem se, aby tomu tak nebylo. Protivil se mi s tím svým zpátečnictvím, ale když nám velel, choval se ke Cassianovi, Azrielovi i mně spravedlivě. Jednal s námi stejně jako s čistokrevnými illyrijskými válečníky a stále tak přistupoval ke všem levobočkům, kteří vstoupili do jeho oddílů. Ovšem kvůli jeho zcestným názorům na ženy bych ho nejraději zaškrtil nebo rozmlžil. Avšak pouze Matka ví, kdo by nastoupil na jeho pozici.

Cassian zavrtěl hlavou. „O tom pochybuji. Nikomu nedovoluje vést buřičské řeči. Jenomže nespokojenci se tím pádem drží víc v utajení, takže je těžké určit, kdo ty hovadiny rozšiřuje.“

S kývnutím jsem se zvedl. Měl jsem se setkat se dvěma kněžkami z Cesere, které před rokem přežily hybernské vraždění, kvůli tomu, jak přistupovat k poutníkům, kteří chtěli přijít z oblastí mimo naše území. Kdybych dorazil pozdě, příliš bych si je nenaklonil pro svůj návrh, aby tuto záležitost odložily na jaro. „Pár dní pozoruj situaci a pak se vrať domů. Chci, abys tam byl dva dny před slunovratem a zůstal alespoň den po svátku.“

Potutelně se pousmál. „Předpokládám, že naše tradice zůstává nezměněná, přestože jsi ohromně dospělý a šťastně zadaný.“

Mrkl jsem na něj. „Nerad bych, abyste po mně vy illyrijská nedochůdčata tesknili.“

Cassian se uchechtl. Některé tradice spojené se slunovratem se nám nikdy neomrzely, dokonce ani po staletích. Když jsem došel téměř až ke dveřím, Cassian promluvil znovu: „Bude...“ Polkl.

Ušetřil jsem ho námahy, kterou by musel vynaložit, aby skryl svůj zájem. „Obě sestry budou u nás. Ať o to stojí, nebo ne.“

„Nesta vám může dost znepríjemnit oslavu, jestli se rozhodne, že se jí nechce účastnit.“

„Bude tam,“ ujistil jsem ho a zatnul zuby. „A bude se chovat příjemně. Dluží Feyre aspoň to.“

Cassianovy oči se zvláště zableskly. „Jak se jí daří?“

Ani jsem se nepokoušel odpovědět nějak příkrášlovat. „Nesta je Nesta. Dělá si, co chce, i kdyby z toho její sestra měla mít smrt. Nabízel jsem jí jednu práci za druhou, ale všechny je

odmítla.“ Sykavě jsem se nadechl. „Třeba bys ji dokázal o slunovratu přesvědčit, ať se chová rozumně.“

Zřídla na hřbetech jeho rukou zaplála. „To by nejspíš skončilo násilím.“

V tom se nemýlil. „Tak jí neříkej ani slovo. Je mi to jedno. Hlavně do toho nezatahuj Feyre. Je to velký den i pro ni.“

Protože slunovrat byl dnem jejích narozenin. Bude jí dvacet jedna let.

Na chvíli mě vyvedlo z míry, jak je mladičká.

Má krásná, silná, nezkratná družka, svázaná se mnou...

„Já vím, co ten tvůj výraz znamená, ty parchante,“ sdělil mi Cassian drsně, „a ser na to. Miluje tě – tak, jak jsem nikdy nikoho milovat neviděl.“

„Někdy je těžké nezapomínat, že to byla její volba,“ připustil jsem s pohledem upřeným na pole pokryté sněhem před domem a ke cvičišťům a obydlím za ním. „Ze si vybrala mě. Není to jako u mých rodičů, kterým osud neponechal možnost volby.“

Cassian náhle nezvykle zvážněl a chvíli mlčel, než odpověděl: „Někdy na tebe žárlím. Nezávidím ti, že jsi šťastný, ale to, co vás spojuje, Rhysi...“ Prohrábl si vlasy rukou a jeho karmínové Zřídlo se zatřpytilo ve světle pronikajícím oknem. „Ty legendy a lži, kterými nás krmí, když jsme děti. O nádheře a zázraku, jakým je pouto mezi druhem a družkou. Myslel jsem si, že to jsou všechno jenom žvásty, a pak jsem to viděl u vás dvou.“

„Bude jí dvacet jedna. *Dvacet jedna*, Cassiane.“

„A co má být? Tvé matce bylo osmnáct a tvému otci devět set let.“

„Matka v tom svazku trpěla.“

„Feyre není tvá matka a ty nejsi tvůj otec.“ Změřil si mě pohledem. „Proč si kvůli tomu vůbec děláš starosti? Máte nějaké potíže?“

Právě naopak. „Mám pocit, že to celé je nějaký žert,“ řekl jsem. O krok jsem popošel. Prastará dřevěná prkna mi zavržala pod botami a moc se mi prohnala žilami jako nepokojné zvíře.

„Nějaká obří léčka osudu, protože nikdo – *nikdo* – nemůže být tak šťastný, aniž by za to zaplatil.“

„Už jste za to zaplatili, Rhysi. Oba. A ne malou měrou.“

Mávl jsem rukou. „Jen jsem...“ odmlčel jsem se. Nedokázal jsem ta slova vyřknout.

Cassian se na mě dlouze díval.

Potom ke mně došel a sevřel mě v náručí takovou silou, že jsem skoro nemohl dýchat. „Přežili jste. My všichni jsme přežili. Vytrpěli jste si toho tolik, že by vám nikdo nemohl mít za zlé, kdybyste odskotačili k zapadajícímu slunci jako Miryam s Drakonem a už si nikdy s ničím dalším nedělali starosti. Jenže tak to není. Oba se snažíte zajistit trvalý mír. *Mír*, Rhysi. Máme *mír* a tentokrát skutečný. Užívej si to. Užívejte si jeden druhého. Splatili jste dluh ještě předtím, než se o nějakém vůbec dalo mluvit.“

Sevřelo se mi hrdlo. Pevně jsem ho objal kolem křídel, až se mi šupiny jeho kožené zbroje zaryly do prstů. „A co ty?“ zeptal jsem se, když jsem ho po chvíli pustil. „Jsi šťastný?“

Jeho oříškové oči potemněly. „Pracuji na tom.“

Trochu rozpačitá odpověď.

Jenomže platila i pro mě. Možná bylo třeba zatáhnout za pár spletených nití.

Cassian kývl ke dveřím. „Padej, ty parchante. Uvidíme se za tři dny.“

Přikývl jsem a konečně jsem otevřel dveře. Na prahu jsem se ale zastavil. „Díky, bratře.“

Cassian mi věnoval zářivé spiklenecké pousmání, přestože se mu v očích stále zrcadlily stíny. „Je to pro mě čest, můj pane.“

3

Cassian

Cassian si nebyl jistý, jestli se dokáže s Devlonem a jeho bojovníky nějak srovnat, aniž by je uškrtil. Alespoň ještě tak hodinu.

A protože by tím nijak neumlčel nespokojené hlasy, počkal, dokud se Rhys nepřenesse pryč do sněhu a větru, a pak také zmizel.

Nikdy se nepřenášel, i když by mu to při bitvě posloužilo jako ničivá zbraň proti nepřátelům. Viděl, jak Rhys přenášení využíval s krutou účinností. Podobně jako Az, ačkoli v jeho případě se ten zvláštní způsob, jakým se dokázal pohybovat mezi světy, nedal přesně nazvat přenášením.

Nikdy se ho nezeptal, jak to dělá, a Azriel mu to sám nevysvětлил.

Cassianovi ovšem nevadilo využívat vlastní možnosti cestování. Létání mu v bitvách rozhodně dobře posloužilo.

Vyšel ze starého dřevěného domu hlavním vchodem, aby ho Devlon a ti ostatní zmetci na cvičišťích viděli, a okázale se protáhl. Nejdřív svalnaté ruce, které ho dosud bolely od toho, jak pěkným pár Illyrijcům zasadil nějaké ty rány pěstí. Potom křídla, širší a mohutnější než jejich. Odjakživa mu je záviděli, snad víc než cokoli jiného. Rozepjal je, až se napětí v mocných svalcích a šlachách změnilo v příjemné pálení a jeho křídla vrhala na sněhu dlouhé stíny.

S mocným máchnutím se vznesl k šedivému nebi.

Vítr kolem něj řval a vzduch byl studený, až se mu hnaly slzy do očí. Cítil se silný a volný. Vzlétl výš a stočil se doleva směrem

k vrcholům za průsmykem, kde se nacházelo ležení. Nemusel se varovně prohnat nad Devlonem a cvičišti.

Ignoroval je, aby jim dal na srozuměnou, že nejsou dost důležití, aby je vůbec považoval za hrozbu. Byl to daleko lepší způsob, jak je vytáčet. Před dávnými roky ho to naučil Rhys.

Zhluboka se nadechl a na stoupavém proudu se přenesl nad nejbližší vrcholky. Poté se vydal do nekonečného labyrintu zasněžených hor, jež byly jejich domovinou. Kožený oblek a rukavice ho udržovaly v dostatečném teple, ovšem jeho křídla byla vystavená ledovému větru a mráz do nich bodal jako nůž.

Mohl by pomocí Zřidel vykouzlit štít, jak to měl ve zvyku v minulosti. Avšak dnešního rána chtěl cítit ostří zimy.

Zvlášť když uvážil, co se chystá udělat a kam letí.

Dokázal by cestu najít i poslepu, jen tak, že by naslouchal větru, jenž se hnal horami, a vdechoval by vůni borovic i nehostinných skalnatých plošin dole.

Vydával se tudy pouze zřídka. Obvykle se sem vracel, když hrozilo, že se nechá ovládnout hněvem, a uvědomoval si, že mu zbývá právě tolik sebeovládání, aby se na pár hodin vytratil. A dnešek nebyl výjimkou.

V dále k nebi prudce vzlétaly malé tmavé postavy. Válečníci na hlídce nebo ozbrojený doprovod vedoucí rodiny na shromáždění na počest slunovratu.

Většina vznešených víl se domnívala, že Illyrijci představovali ve zdejších horách největší hrozbu.

Neuvědomovali si, že mezi vrcholy číhali daleko horší tvorové. Někteří lovili na křídlech větru, další se plazili z hlubokých slují ve skalách.

Feyre riskovala střet s těmito bytostmi v borových lesích ve stepích, aby zachránila Rhyse. Cassian se sám sebe ptal, jestli jí jeho bratr prozradil, co tu v horách žilo. Většinu zrud pobili Illyrijci nebo je vyštvali do stepí. Ovšem nejprohnanější a nejstarší z nich vždy dokázaly najít úkryt, z něhož vycházely za bezměsíčných nocí, aby se nakrmily.

Ani po pěti letech výcviku se nedokázal ubránit znepokojenému zamrazení, když se rozhlížel po pustých tichých horách pod sebou a říkal si, co tam asi dřímá pod sněhem.

Zamířil na sever a raději tyto myšlenky vypudil z hlavy. Na obzoru se objevil známý obrys, který se s každým mávnutím křídél zvětšoval.

Ramiel, posvátná hora.

Srdce nejen Illyrie, ale celého Nočního dvora.

Na jeho holé kamenité svahy neměl přístup nikdo, kromě Illyrijců, a i ti mohli horu navštívit jen jednou v roce, během obřadu krve.

Cassian nedokázal odolat pradávnému vábení Ramielu a nesl se k němu. Ta hora se výrazně lišila od nevládného, neúprosného vrcholu ve středu Prythianu. Vždy v návštěvnicích vyvolával pocit, že je jistým způsobem živý, že je vnímá a pozoruje.

Cassian na horu vstoupil pouze jednou, v poslední den obřadu, když se svými bratry zdolal svah vedoucí k onyxovému monolitu na vrcholku. Byli zkrvavení a zranění. Pořád si dokázal živě vybavit, jak mu kameny podkluzovaly pod nohama, a jako by znovu slyšel vlastní ochraptělý dech, když napůl vlekl Rhyse vzhůru, zatímco jim Azriel zezadu kryl záda. Všichni tři se jako jeden muž dotkli kamene. Na konci týdne plného krutostí dosáhli vrcholu hory jako první. Jako nezpochybnitelní vítězové.

Obřad se za staletí nezměnil. Opakoval se vždy brzy zjara, kdy byly stovky mladých válečníků rozmístěny v horách a lesích v okolí vrcholu, na území, jež bylo po zbytek roku zapovězené, aby ho mladí Illyrijci nemohli předem prozkoumat, objevit nejlepší stezky a naklást pasti. Illyrijští mladíci museli v průběhu roku splnit různé podmínky, aby dokázali, že jsou na obřad připravení, a ty se od jednoho ležení k druhému lišily. Pravidla však zůstávala stejná.

Všichni mladíci soutěžili se svázanými křídly, kvůli kouzlu, které svazovalo jejich moc, nemohli používat Zřídla a neměly žádné zásoby kromě oblečení. Jejich cílem bylo dostat se do

konce týdne na vrch hory a dotknout se kamene, přičemž muse-
li čelit překážkám, jakými byly velké vzdálenosti, nástrahy, které
jim připravila příroda, a jejich soupeři. Do hry vstupovaly staré
rozbroje a rodily se nové. Přišel čas vyrovnat účty.

Az to nenazýval jinak než týden nesmyslného krveprolití.

Rhys s ním dost často souhlasil, i když se také stavěl na stranu Cassiana, který v obřadu krve spatřoval způsob, jak vybit ne-
bezpečné napětí, které ve společnosti Illyrijců panovalo. Bylo
lepší to vyřídit během obřadu než riskovat občanskou válku.

Illyrijci byli silní, hrdí a neznali strach, ovšem do mírotvůr-
ců měli daleko.

Třeba se na něj usměje štěstí a jarní obřad umožní nespoko-
jencům, aby ze sebe dostali frustraci. Ksakru, klidně by se na-
bídl, že se ho osobně zúčastní, kdyby to znamenalo, že učiní
přítrž jejich reptání.

Válku přežili jen tak tak. Nepotřebovali žádnou další. Ne když
si nemohli být jistí situací za hranicemi.

Ramiel se zvedal výš a výš jako úlomek kamene protínající
šedou oblohu. Krásný a osamělý, věčný a nestárnoucí.

Žádný div, že si ho první vládce Nočního dvora vybral za
svůj znak, spolu s trojicí hvězd, které se každý rok nakrátko ob-
jevily a obklopily samotný vrchol Ramielu jako koruna. Právě
v té době se obřad konal a Cassian netušil, co bylo první: znak,
nebo obřad. Nikdy ho to nezajímalo natolik, aby to zjišťoval.

Jehličnaté lesy a propasti, které pokrývaly krajinu na úpa-
tí Ramielu, se třpytily pod vrstvou čerstvě napadaného sněhu,
bílého a čistého. Nic nenaznačovalo, že by se tu začátkem jara
měla odehrát jatka.

Hora se přibližovala, mocná a nekonečná, tak rozlehlá, že si
před ní připadal jako jepice ve větru. Cassian dolétl k jižnímu
svahu Ramielu, dost vysoko na to, aby zahlédl lesklý černý ká-
men vyčnívající na vrcholu.

Kdo tam ten kámen postavil, byla další záhada. Podle pověs-
tí tam byl předtím, než vznikl Noční dvůr, než Illyrijci opustili
Myrmidonské pohoří a než se na zemi vůbec objevili smrtelníci.

Dokonce i když Ramiel pokrýval čerstvý sníh, na kamenném sloupu nebyla jediná stopa běli.

Cassianovo tělo zaplavila vlna mrazivého, a přesto vítaného vzrušení.

Stávalo se jen výjimečně, že se při obřadu krve někdo dostal k monolitu. Od doby, co se to před pěti sty lety podařilo jemu a jeho bratrům, si vybavoval jen asi tucet šťastlivců, kteří nejenže se dostali až k hoře, ale přežili výstup na ni. Po týdnu stráveném bojem, utíkáním, hledáním zbraní a jídla byla cesta nahoru horší než všechny předchozí hrůzy. Byla to skutečná zkouška vůle a odvahy. Stoupat dál, přestože jste byli na pokraji vyčerpání; stoupat, zatímco vás tělo zoufale prosilo, ať se zastavíte... Tehdy se mladí bojovníci obvykle zhroutili.

Když se však dotkl onyxového monolitu a ucítil tu pradávnou moc, jež se mu rozezněla v krvi okamžik předtím, než ho odnesla zpět do bezpečí Devlonova ležení... Stálo to za to. Za ten pocit.

Vážně sklonil hlavu před Ramiem a živoucím kamenem na jeho vrcholku, zachytil rychlý vítr a nechal se jím unášet k jihu.

Po hodině letu se před ním objevila další známá hora.

Vydával se sem jen on a jeho bratři. Dnes ji potřeboval vidět a cítit.

Kdysi se tu nacházelo ležení, jež bylo stejně plné života jako Devlonovo.

Kdysi. Než se v ledovém osamělém stanu na jeho okraji narodil bastard. Než mladou neprovdanou matku vyhnali do sněhu s dítětem v náručí jen několik dní potom, co porodila. A za pár let to dítě vzali a pohodili ho do bláta v Devlonově ležení.

Cassian přistál v rovné části horského průsmyku. Závěje tu byly vyšší než ve Větrném přístavu a skryly veškeré stopy toho, že tu kdy nějaká vesnice byla.

Zůstaly po ní jen popel a trosky.

O to se postaral.

Poté co se pomstil těm, kdo byli odpovědní za matčino utrpení a neštěstí, už tu nikdo nechtěl dál žít. Ne když všude – na

polích i na cvičištích – zbyly roztráštěné kosti a krev. A tak odešli. Někteří se přestěhovali do jiných ležení a další se usadili v jiných koutech země. Nikdo se sem nevrátil.

Cassian toho ani po staletích nelitoval.

Na okamžik toho nezalitoval ani teď, když stál ve sněhu a větru a rozhlížel se po zpusťšeném místě, kde se narodil.

Jeho matka protrpěla každou chvíli svého příliš krátkého života a vše se jen zhoršilo, když ho porodila, obzvlášt' v letech potom, co ho odvěkli pryč.

Jakmile dost zesílil a vyrostl, vrátil se, aby ji vyhledal, ale to už bylo pozdě.

Odmítli mu říct, kde je pohřbená. Jestli jí vůbec prokázali tu čest, nebo její tělo shodili do ledové propasti a nechali ho tam shnít.

Odpověď stále neznal. Ti, kteří se postarali, aby nikdy nepoznala štěstí, mu to dokonce ani s posledními chrčivými výdechy nehodlali prozradit. Místo toho mu plivli do tváře a vychrlili na něj všechny odporné zločiny, kterých se na ní dopustili.

Chtěl ji pohřbít ve Velarisu. Někde, kde je plno světla a tepla, kde žije tolik laskavých lidí. Daleko od těchto hor.

Cassian se rozhlížel po sněhem pokrytém průsmyku. Život tady si vybavoval jen matně: bahno, zima a nevelké ohně. Přesto si vzpomínal na tichý melodický hlas a něžné štíhlé ruce.

To bylo jediné, co mu po ní zbylo.

Prohrábl si rukama vlasy a prsty se mu zachytávaly o prameny zacuchané větrem.

Věděl, proč sem přiletěl. Proč se sem stále vracel. Amren ho sice popichovala, že je illyrijský hrubián, ale on si uvědomoval, jaké myšlenky se mu honí hlavou a co cítí hluboko v srdci.

Devlon byl spravedlivější velitel než většina ostatních. Ovšem pro ženy, které neměly štěstí a skončily zneužívané nebo vyštvané, Illyrijci neměli velké slitování.

To, že ženy cvičil a poskytoval jim příležitost získat schopnosti a sebevědomí, aby se mohly bránit a nebyly odsouzené k životu u ohniště... Dělal to pro ni. Pro matku, která tu byla